

Лакъ есенъ.

Излѣзохъ на полето
И погледъ си кждѣто
Насоча, виждамъ азъ
Мрѣтвило пустота..
Днесъ тжженъ е свѣта!
Трѣвицитѣ зелени
Стоеха поразени
Отъ лютата слана...
А цвѣтенцата мили
Съ послѣднитѣ си сили
Се борѣха съ смъртъта!
И ручейчето гласно,
Коего всѣкичасно
Си плѣскаше съ ржцѣ,
Днесъ съ погледъ е печаленъ,
Съ надиплено лице!

Люб. Бобевски.

При врачката

Единъ старъ котаракъ отслабналъ доста и не можелъ да си лови мишки както на млади години. Господаритѣ му не били никакъ благодарни отъ него, та почнали да му даватъ по малко храна на обѣдъ и вечеръ. А по едноврѣме тѣ дори намислили да го натирятъ съвсѣмъ и да си взематъ нѣкое младо котенце.

На котарака станало много мжчно отъ обноснитѣ на благодарнитѣ си стопани, ала пакъ не искалъ да се раздѣли съвсѣмъ отъ старото